

*jsme
nevyhnutelní*

nofreeusernames

**COO
BOO**

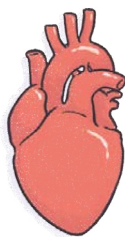
*jsme
nevyhnutelní*

nofreeusernames

Nofreeusernames je informační superman! Knížky miluje již od počátku věků, čte vše, co se kolem ní mihne, ovládá sociální sítě a online marketing, což ji baví natolik, že tím trápí i studenty univerzity v Brně. Miluje čokoládu, Harryho Pottera, Star Wars, FunkoPop, LEGO a pořád kouká na Netflix. Když se někde vyskytne, víte o ní ještě dřív, než ji spatříte.

Pozor, tato bonusová kapitola se odehrává po kapitole 16 ve Jsme nevyhnutelní, nečtěte ji tedy dřív.

Bonusová kapitola

It'll be okay... I will love you either way

O tři nečekané objížďky a dva vypité Red Bully později jsem konečně zaparkoval před Avinou kolejí. Byla skoro půlnoc, ale pochyboval jsem, že už spí. Pokud ano, tak je to rozhodně ta lepší varianta. Přenocoval bych na zadním sedadle Shaneova auta a zkontroloval ji až ráno. A úplně nejlepší by bylo, kdyby si ti dva během mé cesty sem už stihli vyříkat cokoli, co si provedli, a byli zase šťastní. Ze začátku jsem jejich vztah sice nenesl moc dobře, ale po letech uznávám, že jsem tenhle boj měl prohrát, že jsou Ava a Chris tak nechutně dokonalý pár, až se celý vesmír spojil, aby jim odstranil z cesty všechny překážky a dal je dohromady. Tak co se zatraceně pokazilo?

Opatrně jsem zaklepal na její dveře, abych ji případně nevzbudil, ale brzy jsem uslyšel přibližující se kroky. První, čeho jsem si všiml, když mi Ava otevřela, bylo její Star Wars tričko se zhrouceným bojovým chodcem AT-AT a nápisem „dnes ne“. Hned nato jsem zaregistroval její ubrečený obličej.

„Co tu děláš?“ vzlykla a snažila se si hřbetem ruky utřít další slzy.

Dva kroky, než jsem překročil práh, a jeden další navíc, který nás dělil od sebe. Uzavřel jsem ji ve svém náručí tak pevně, aby si byla jistá, že jsem tady.

„Jsi smutná. A já jsem ti už kdysi říkal, že si myslím, že bys neměla být smutná sama. Proto jsem přijel.“

Nevím, jestli jsme stáli v chodbě s otevřenými dveřmi za zády deset minut, nebo hodinu. Nechal jsem Avu plakat tak dlouho, jak potřebovala, a snažil se nepovolit stisk svých paží.

„Aspoň si teď budu moct nastavovat hlasitost na lichá čísla,“ zamumlala najednou Ava. Neměl jsem tušení, co tím myslí, ale tušil jsem, že to má co dočinění s Chrisem, a tak jsem se nechtěl ptát. Pokud mi to bude chtít vysvětlit, udělá to sama bez mých vtíravých otázek. „A taky jsem se rozhodla si něco vytetovat. Je to mnohem lepší než láska! Bolí to stejně, ale tetování je aspoň navždy.“ To už jsem se neudržel a začal se smát. Jednak jsem si neuměl představit Avu v tetovacím salonu, do ní člověk píchne vidličkou a ona řve, jako by jí řezali nohu. Navíc kdyby láska doopravdy bolela stejně jako tetování, intenzivně, ale jenom chvíli, básníci by nestihli napsat ani řádek své depresivní poezie, muzikanti by zpívali jen o počasí a všeobecné radosti ze života a malíři by malovali srdíčka a duhy. A pak by zkolabovala civilizace, protože tolik štěstí a pohody nikdo neustojí.

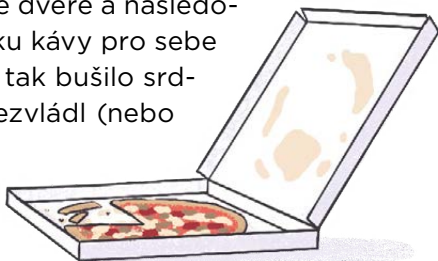
„Kde je Chris?“ odvážil jsem se zeptat, když její vzlyky utichly a ona se vymanila z mého objetí.

„V Anglii,“ odpověděla. „Teda teď ještě asi na letišti, ale zítra už bude v Anglii.“ Rozejít se s někým po několikaletém vztahu je samo o sobě vždycky hrozné, ale rozejít se s někým, a ještě utéct do Evropy, to je teda úplně jiný level.

„Co se stalo?“

„Pojď dál, uvařím kafe, nabrečím si do hrnku a všechno ti to povím. Takže bude možná lepší, když si na to sedneš,“ řekla a ukázala na nedalekou pohovku.

Zavřel jsem za sebou stále otevřené dveře a následoval ji do kuchyňského koutku. Nabídku kávy pro sebe jsem odmítl, po těch Red Bullech mi tak bušilo srdce, že další nálož kofeinu už bych nezvládl (nebo mi možná bušilo srdce z Aviny blízkosti, nevím), ale když jsem viděl,

jak je pořád příliš rozrušená na to, aby vytáhla filtr z krabičky, ujal jsem se toho sám. Chystal jsem Avě kávu a konečně mi došlo, že písnička, která tu hraje v pozadí, jede pořád dokola. Už jsem se nevědomky naučil refrén.

„Shawn Mendes?“ hádal jsem.

„It'll Be OK‘ je vybraný soundtrack mého smutku. Poslouchám ho už pár hodin.“ Jak nejsem z Avou v dennodenním kontaktu, zapomínám na drobnosti, jako že snad každý krok jejího života má vlastní písničku a poslouchat něco klidně týden v kuse (a tím myslím opravdu v kuse) u ní není nic divného.

„Kdy přijde čas na ‚When You're Gone‘?“ V tvorbě Shawna Mendese se sice kdovíjak nevyznám, ale pamatuju si, že když se rozešel se svojí holkou, napsal o tom pár písniček včetně téhle, která měla mnohem pozitivnější text než ta, co tu právě hrála.

„Tak za deset let, na tu dojde řada až po smutku.“

Chtěl jsem ji zase obejmout, ale couvla přede mnou.

„Než budeme pokračovat v utěšování, můžeš mi říct, proč jsi převlečený za Lokiho?“

Zmateně jsem se podíval na to, co mám na sobě, a až teď mi došlo, že jsem se vůbec nezastavil doma, abych se převlékl, jak jsem měl původně v plánu. Jel jsem za Avou přímo z koncertu, a tím pádem v celé Lokiho kráse (jen rohy jsem měl zřejmě odhosené někde v autě). Já jsem si říkal, že se na mě ten týpek na benzínce, od kterého jsem kupoval Red Bully, dost divně díval.

„Je tohle nějaká sofistikovaná lest, jak mě ve slabé chvílce přetáhnout na temnou stranu Marvelu?“ To, že začala vtipkovat, bylo dobré znamení, doufal jsem, že ji v tomhle rozpoložení udržím.

„Co proti němu pořád máš? Nikdo ti přece nezakazuje fandit DC i Marvelu dohromady.“

„Marvel všichni slepě obdivují, nebaví mě jít s davem, ráda fandím outsiderům. Ani Loki už teď není tak zajímavý, je moc polepšený. Nuda!“

„Kdyby tě teď slyšela Harper, myslím, že tě vyzve na souboj. A věř mi, jestli má proti tobě a tvým světelným mečům někdo šanci, je to ona.“

„Harper?“ Její jméno vyslovila s takovou péčí a podezřívavě přimhouřenýma očima, že ten význam nešlo nepochopit. „Už jste zase VŠL?“

„Co je VŠL?“

„Velká šílená láska přece. To jsme snad všichni na základce psali křídou na chodník nebo čmárali do sešitů, ne? Travis plus Harper rovná se VŠL.“

„Myslíš VSL? Velká světová láska,“ opravil jsem ji.

„Jo, tak ty jsi ta druhá půlka, co to říká špatně,“ povzdechla si a opovržlivě semkla rty.

Než ale stihla dodat cokoli dalšího, zastavil jsem ji: „My se ale nebudeme bavit o mně a Harper, máme na stole ten tvůj smutek.“

„Jenomže mně by se teď chtělo řešit tebe a Harper a chvílku ignorovat své vlastní problémy.“

„Nejdřív Chris, potom Harper,“ navrhl jsem a podal jí hrnek s čerstvě uvařenou kávou. Sedli jsme si na gauč, objal jsem Avu kolem ramen a nechal ji, ať se schoulí do klubíčka kolem svého hrnku a opře se o mě. Byl jsem rád, že nemluvíme z očí do očí, Ava totiž zřejmě začne brečet a pak bych brečel i já a jako opora totálně selhal. Koukání na lidi, co pláčou, mě vždycky dostane do kolen, i ve filmech to nedávám a kluci se mi vždycky smějí, že jsem citlivka. Možná se dokáže někdo dívat na *Wakanda nechť žije* a neuronit ani slzu, ale já do téhle party teda nepatřím.

„Ani nevím, kde začít,“ usmála se a chvíli potichu srkala kávu a přemýšlela. „Víš, že Chris hraje fotbal, že? Takový ten s kulatým míčem.“

„Hm,“ zamumlal jsem na souhlas.

„Je v tom zatraceně dobrý, dostal i stipendium, už v prváku se na něj chodili dívat agenti a po škole by měl prakticky jisté, že by ho draftovali do dobrého týmu. Jenomže ten jeho fotbal to tady u nás dost prohrává se šišatým míčem. Míň příležitostí, míň fanoušků, míň peněz, malá konkurence na hřišti. Naopak v Evropě se hraje úplně jiná liga, takže když přišla nabídka přestoupit na Liverpoolskou univerzitu a otevřít si dveře do některého z prestižních anglických klubů, tak bylo přece jasné, že to musí vzít!“

Posledních pár slov se ztratilo v nové vlně pláče. Je to strašný pocit, vidět, jak někdo trpí, a neumět mu pomoci. To jediné, co můžu teď dělat, je být tady a trochu víc ji objímat. Přišel jsem si bezmocný.

„Říkal, ať jdu s ním, jenomže já žiju svůj sen zase tady. Dokonce se možná dostanu na stáž ke Colleen Atwoodové! Já vím, že ti to jméno nic neříká, ale Colleen má už čtyři Oscary z dvanácti nominací za nejlepší návrh kostýmů. Nemůžu nechat plavat největší příležitost svého života a odjet do Anglie, stejně jako Chris nebude kopat za nějaký béčkový tým v LA, aby byl se mnou.“ Chtěl jsem se zeptat na možnost vztahu na dálku, ale Ava hned dodala: „Jedenáctihodinový let, osmihodinový časový posun, já mám školu, on bude nonstop na tréninku... Miluju ho tak moc, že bych ho nikdy nenutila dělat kvůli mně kompromisy, které mu budou komplikovat cestu za sny, tak jsem mu řekla, že je to v pohodě. Řešil to už skoro měsíc a pořád váhal, nechával to na poslední chvíli. Měla jsem strach, že neodjede, že tu příležitost kvůli mně obětuje. Nemůžu říct, že by tomu část mého já nefandila, Luci už měl zase vytažené ohnivé pompony a skandoval, ať ho nikam nepustím, ale já vím, že správná věc je vždycky ta, proti které ten malý prevít protestuje. Tak jsem Chrisovi zalhala, že nechci zkoušet udržet náš vztah přes půlku světa, dovezla ho na letiště, a až o samotě se sesypala na parkovišti v Bleskovi McQueenovi.“

Vzal jsem jí z ruky prázdný hrnek a položil ho na odkládací stolek, abych ji k sobě mohl víc přivinout. Působila teď tak křehce, až jsem měl pocit, že jestli ji pustím, určitě se rozbije.

„Strašně to bolí a nevím, jak to vypnout. Nechceš se mnou chodit, Travisí?“ vyhrkla zoufale.

„Vážně bys se mnou šla na rande, nebo jsi jenom osamělá?“ Nedalo mi to, musel jsem se zeptat. Tak dlouho jsem byl do Avy zabouchnutý, a nikdy nezjistil, jestli bych u ní měl doopravdy šanci. Ne že bych jí teď chtěl využít, ale zajímalo mě to.

„Jsem jenom osamělá,“ přiznala bez váhání.

„Až budeš připravená, zamiluj se znova. Ne dřív a ne proto, že nechceš být sama.“

„Jsi zamilovaný do Harper?“ Doteď jsem se díval před sebe na flíček na zdi nad televizí a snažil se ignorovat smyčku Shawna Mendese, ale teď jsem obrátil svůj pohled přímo na Avu a pobaveně povytáhl obočí. „No co, už jsem ti řekla o Chrisovi a dohoda zněla, že pak budeme chvíli ignorovat moje problémy a řešit tvoje drama,“ bránila se.

„Žádné drama nemám!“

„Takže jsi do ní pořád zamilovaný?“ nenechala se odbýt.

„Ne pořád, spíš znovu.“

„Kde je teda přesně problém? Ona tvoje city neopětuje, nebo má nevyléčitelnou nemoc a zítra umře, chystá se odletět na jednosměrnou misi na Mars, vstoupit do kláštera?“ Mars? Klášter? Avinu fantazii bych (ne)chtěl mít.

„Tak zaprvé, od toho fiaska s Darcy jsou vztahy v kapele zakázané.“ Svě rezolutní prohlášení jsem podpořil vztyčeným ukazováčkem.

„Jasně, to je pěkná blbost. Co dál?“ odbyla mě Ava.

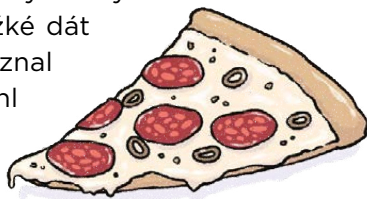
„Za druhé se se mnou před dvěma lety rozešla! Týden před tím, než to udělala, mě u skříněk přepadla její ex a víceméně mi oznámila, že Harper na mně až tolik nezáleží a stejně budou nakonec zase spolu. A to jsem jí chtěl říct, že ji miluju! Narovinu jsem se jí zeptal, jestli nejsem jenom nějaká dočasná výplň jejího času, a ona mě ujišťovala, že je to mezi námi vážné a Aubrey je minulost. Za pár dní změnila názor. Jsem našťvaný!“ A opravdu jsem se snažil znít našťvaně.

„Nejsi.“ Ava se ale nenechala přelstít.

„Ale měl bych být.“

„A já bych měla být šťastná, že díky mému naléhání bude Chris jednou nejlepší fotbalista na světě. Hádej co! Nejsem,“ odsekla.

„Taky jí nevěřím. Nedala mi k tomu žádný dobrý důvod. Neudělala nic špatně, ale je těžké dát někomu, kdo ti ublížil, druhou šanci,“ přiznal jsem do třetice všeho dobrého. „Přistihl jsem ji s Aubrey, a i když na to nemám

právo, žálím a vyčítám jí, že se s ní sešla. Ačkoli se mě to pravděpodobně vůbec netýká, mám pocit, jako by mi to udělala nashvál.“

„Tak to je jediný dobrý důvod, který máš,“ uznala Ava. „Na druhou stranu fakt někomu můžeš bezpodmínečně věřit dřív, než s ním začneš chodit? Než je mezi vámi vazba, které máte být oba věrní a dokázat si, že se na sebe můžete spolehnout? Jasně, Harper to tenkrát pokazila, Aubrey je pro tebe kvůli ní extra citlivé téma, které s sebou nese hromadu nepříjemných vzpomínek a zkušeností, ale co to má doopravdy společného se současnou situací? Pořád visí na svojí ex? Podrazila tě v něčem? Stala se z ní mrcha?“

„Ona byla tak trochu mrcha vždycky.“ Široce jsem se usmál, abych dal najevo, že to nemyslím špatně. Harper není zlá, ale umí být pěkně ostrá, a když jste něco provedli jejím přátelům, schytili jste to od ní naplno.

„Neřekla bych, že mrcha. Já ji sice moc neznám, ale vždycky mi spíš přišlo, že se vůbec nebojí. Nebojí se říct, co si myslí, nebojí se bránit své přátele, nebojí se jít do věcí, které ji děsí. Možná se jen bojí silných citů, a proto pořád utíká k tomu jednomu vztahu, který zná a ví, co od něj čekat.“

Přemýšlel jsem, jestli to může být pravda. Jestli když Harper začne k někomu něco cítit, vyděsí se a vrátí se k tomu, co jí není tak cizí.

„Jak to bylo v té písničce od One Direction?“ vzpomněla si na jednu Ava. „She's not afraid of scary movies... But she's so afraid of f-f-falling in love.“ Nahlas jsem se zasmál tomu, že zrovna pro Harper vybrala soundtrack od 1D. To by se jí líbilo.

„Proč se tak culíš? Řekla jsem něco vtipného?“

Už jsem ale nestihl odpovědět, protože někdo zrovna začal velmi naléhavě klepat na dveře. Mei to být nemohla, ta by se sem tak rychle dostala jedině přes Bifröst nebo Hvězdnou bránu, a nikdo jiný mě nenapadal. Nejdřív jsem se podíval na Avu, ale v jejím obličejí se zrcadlil stejně zmatený výraz, a tak jsem se zvedl a šel otevřít.

Byl to Chris s hromadou kufrů.

Pár sekund jsme na sebe mlčky hleděli, on vypadal vyděšeně, já jsem se tvářil nejdřív překvapeně, ale pak jsem se na něj usmál. Ustoupil jsem stranou a pokynul mu, ať jde dál. Podezřívavě si mě měřil a výhrůžně mhouřil oči. Jeho reakci jsem se nedivil, taky bych nechtěl u holky, kterou miluju, najít jiného kluka pár hodin po tom, co se rozejdeme. Nakonec mě ale nevyhodnotil jako problém, kterým má smysl se zabývat, a vešel dovnitř, aniž mi cokoli řekl. Já jsem naopak prošel dveřmi ven, přivřel je a sedl si vedle nich na zem. Chtěl jsem těm dvěma poskytnout soukromí, ale nebyl jsem si stoprocentně jistý, jestli je tu Chris z toho správného důvodu, a tak jsem měl v úmyslu počkat, jestli bude nutné, abych po něm pak posbíral Avu.

„Proč nejsi na letišti?“ ozvala se ubrečená Ava. „Prosím, řekni mi, že ses nevrátil kvůli mně.“

„Jasně, že jsem se vrátil kvůli tobě!“ potvrdil jí Chris.

„A co fotbal? Co Anglie? FC Liverpool, Liga mistrů, zlatý míč, všechny tvoje sny?“

„To všechno pořád platí, stejně jako Colleen Atwoodová a to, že mě jednou zmíníš při děkovné řeči na Oscarech. Ale nemohl jsem odjet, aniž bych ti řekl, že rozchod se ruší!“

„Jak jako ruší? Ty nastoupíš do letadla a já ne, je to jasné jako facka. Vztahy na dálku jsou těžké a komplikované, kdo ví, jak dopadnou.“

„Přesně tak! Kdo ví? Nikdo. Máš pravdu, že to možná nedáme, ale třeba taky jo.“

„Já asi nemám sílu se držet tak maličkého možná.“

„Avo, soudě podle vybraného soundtracku, červených očí a utěšovatele Lokiho, který nás teď odposlouchává zpoza dveří a vyčkává, jestli bude ještě potřeba, tipuju, že tě ten rozchod rozsekal stejně jako mě. Vyrvala jsi mi srdce z těla a nechala mě na tom letišti bez něj. Takže já teď chci, abychom spolu strávili ještě jednu noc, byli šťastní a vychutnali si každý dotek a každý polibek, než se vrátím na to letiště a opravdu odjedu. A pak si budeme psát a budeme si volat, trávit spolu svátky a možná to mezi námi vyprchá, možná zjistíme, že to nefunguje, ale alespoň to

bude postupné, člověk si na to trochu zvykne, a hlavně si nebude vyčítat, že to nezkusil.“

Chris zněl tak zoufale, že i když jsme my dva nebyli žádní velcí kamarádi, měl jsem chuť jít utěšovat i jeho.

„Moje vlastní sestra udělala úplně to samé,“ pokračoval. „Rozešla se s Noahem proto, že šli každý na jinou školu, a pak toho začala litovat do pěti minut od chvíle, kdy se to stalo. Já budu teda rozhodně radši klišé statistika zkrachovalých vztahů na dálku než srab, co stáhne kalhoty daleko před brodem.“

Po Chrisově proslovu panovalo pár minut ticho. Nevěděl jsem, jestli na sebe jen tak zírají, hrají pantomimu, nebo si konečně skočili kolem krku a vyhlásili happy end. Napínal jsem uši, abych zjistil, jestli už je pro všem a mám odejít, takže když Chris znovu promluvil, regulérně jsem leknutím pár centimetrů nadskočil a praštil se hlavou o zeď.

„Mám ti zazpívat ‚I Want You Back‘, nebo se už konečně políbíme?“ zeptal se.

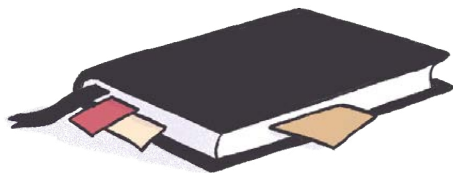
„Budeš i tančit?“ V Avině hlase jsem konečně zaslechl střípek pobavení a začal tušit, že to celé dopadne dobře.

„Snažím se tě sbalit, ne tě vyděsit,“ smál se Chris.

„Miluju tě,“ řekla.

„Já vím.“

Ty zvuky, co se zevnitř začaly následně ozývat, už nebyly něco, co bych potřeboval odposlouchávat. A tak jsem se potichu zvedl, zavřel opatrně dveře a zamířil k autu. Zaparkuju někde mimo pouliční světla, ať se trochu vyspím, a ráno pojedu domů.

Jsou moment, nebo navždycky?

*Volné pokračování
bestsellerové
romantické série.*

První pravidlo Travisovy kapely zní: členové si spolu nesmí začít. Druhé pravidlo Travisovy kapely zní: členové si spolu NESMÍ nic začít. Zdá se to snadné, ale vše se zkomplikuje, když Travis jednou přijde na zkoušku a zjistí, že kluci vybrali novou zpěvačku – jeho expřítelkyni Harper. Protože od jejich rozchodu uběhl nějaký čas a oba mezitím byli s někým jiným, dalo by se čekat, že jeden druhého už pustili z hlavy. Jenže jak říká Loki: „Láska je dýka.“ A zrovna tahle je nebezpečně ostrá.

